

עין משפט נר מצוה

יד:

שיכור, **פירש** בקונטרס שתי יין ולא משמע בן בפרק מומין א"ו **פסולין באדם** (בטרות דף מה): אלא שיכור בשאר דברים המשכרים וזלג כר' יהודה דלמר ממלי עבודה מיהו וזו שיכור דמנן התם ודאי לא הוּ שמי יין כדפרי"ז התם כהי מומין דממלי עבודה

נצי למיחשבה אצל שיכור דהכא פשטיה

משמע שמי יין והא כדאימא והא כדאימא וכלולי עמלא מחלל לעבודה כדפריך התם בפשיטות אחולי מיחל עבודה הוא ו? והא שחיטה שאי אפשר לבטלה וישרה. פרש"י אלמא לאו באפשר לבטלה מלי ואת אמרת לרבנן פסול ותימה דמאי פירכא לרבנן ודאי לא כהא מלי והא דפסלי בהולכה משום דמקנלה ואילין מנזות כהונה אלא פריך דמכשיר לר' שמעון משום דאפשר לבטל הא לא מלי כהא מדמכשור כשחיטה אע"י דאי אפשר לבטלה ובכמון דפריך מהולכת אצרים לרבי שמעון פריך וכן ה"ל דמייתי אמר ר' אלעזר הולכה צור פסולה לרבי יו"ם שמעון: הג"ה שחיטה א"ו עבודה היא. פירש נקונטרס מלמלכשור כה כל הפסולים ואי אפשר למר כן דלהכשר זר גופה מיימי לה [הכא] ו בפ"ק דמנחות (דף ו:)

ומיהו יש ליישב פירשו לדיון דנשום מקום לא נצי כהן בשחיטה לאו עבודה היא ולהכי פריך עלה מפרה וה"ר יעקב דאורליני"ש מפרש לאו עבודה היא לפי שזוה צמולין ובקדשים א"כ לאו מטעם עבודה כזה המקום שחיטה ולי נראה לאו עבודה היא כמכשירין לקמן כפי' שני (דף כו.) עומד בדורס והושיט ידו לנפון ושחט בקדשי קדשים ובמקנל פסול דדרשינן אותו צצפון ולא שוחט צצפון אצל מקנל צצפון ובשלמים מכשירין עומד בחון והושיט ידו לפנים ושחט ואם קנל קנלמו פסולה דדרשינן כפ' כל הפסולין (לקמן דף לב:) כן הדקר לפני ה' ולא שוחט לפני ה' אצל קנל קנלמו פסולה משום דתמיז לעמוד לפני ה' לשרות אלמא כל שירות לפני ה' ש"מ מדמכשיר רחמנא עומד בחון והושיט ידו לפנים ושחט מכלל דשחיטה בא לאו עבודה היא ועוד מלמאר כההיא שמעתא כפ"צ (דף כו.) נתלה ושחט שחיטתו כשרה דשחיטה על ירך אמר רחמנא ולא שוחט על ירך (אמר רחמנא) אלמא דשחיטה לאו עבודה היא דאי עבודה היא לא הוה מכשר רחמנא כפי האזינוא דהא נמלה וקנל אמרינן [שם] דקנלמו פסולה משום דאין דרך שירות ככן דשחיטתו כהא ובפ' חטאת העוף (לקמן דף סח:) ובפ"ק דמנחות (דף ו:.) מפרה דלמר רב שחיטת פרה צור פסולה משמע קאת כפי' הקונטרס מיהו גס לפי מה שפירשמי יש ליישבו אצל קשה לי לפירשו: דא"כ לשמעון המימני דנצי פרק כל הפסולין (לקמן דף לב:) שיהא ידיו של שוחט לפנים מן הנשחט הויה שחיטה עבודה י? **שאני** פרה דקדשי בדרק הבית היא. כפ"ק דחולין (דף יא.) פירשתי ו: והרי אלוטב אברים לבבש המובחה ובמרה בור דתבתי והקריב הכהן את הכז

המובחה ואמר מר בו' שאני [ב] **הבא דגלי קרא**. הקשה ה"ר אליהו מאנדוויקא הקדוש דכפ"צ דיומא (דף כו.)^א אמרינן מדאטטרינן למכתב כהן בהולכת אצרים לכבש פי' לגופיה לא אטטריך אלא לגלות דהולכת עזים למזבח לא נצי גורי עזים דנצי כהונה (בלאו קרא מטעם) [ב] וא"כ רבי שמעון דנצי כ' כהנים התם (דף כו:.) לשני גורי עזים מנא ליה דהא כהן דכתב גבי הולכת אצרים אטטריך לגופיה משום דאפשר לבטלה וי"ל דרבי שמעון לטעמיה דלמר התם (דף מה.) הגתא אלימא לא תריך למכתב כיה כהן דובי מעלה על דעתך שזר קרב למזבח ורבנן אפשר דעביד במפוחא וא"כ רבי [ב] שמעון ע"כ שני גורי עזים נצו כהונה בלא קרא מטעמא דובי מעלה על דעתך כו' דכמו דלית ליה במפוחא לית ליה אפשר להו צוריקא אצל לרבנן אית להו צוריקה כמו דאית להו במפוחא וכהן דגבי הולכת אצרים לגופיה לא אטטריך דהא לית [ב] טעמא דאפשר לבטלה אלא לגלות על שני גורי עזים דנצי כהונה ובפ' קומץ רבה (מנחות דף כ.) אמר [ב] לא מלכ כהן אלא זר פריך וזי מעלה על דעתך שזר קרב יש לומר דאפילו לרבנן דאית להו במפוחא צוריקה רבה שאין יכולין למלזות בטוב עז ידו זוריק: (כל זה כהנ"ה לדאינעצא להו) **איבעיא** להו הורבשה רבנא ברגא שמה הורבשה **או לא**. פרש"י לפסול כה מחשבה וגם צור דאי שמה הולכה מחשבה שלא לשמו או פיגול פוסלת כה [ב] ואי לא שמה הולכה אינה קרויה עבודה וזריך להחזיר המזרק אחריו ולעשות הולכה כרגל וגם אם עשאה זר או יושב אין צדק כלום ויכול לתקנה ככהן [ב] [בהולכת רגל] דכהן או אם זר מוליק [בהולכת רגל] פסולה [ואינו] יכול לתקנה ככהן להחזירה והלוהיכה כהן וקאמר ת"ש וכן יושב פסול הא עומד דומיא דיושב שאינו זו ממקומו כשר אלמא הויה הולכה ועשה עבודה כתקנה ולכן ממי כי עשאה מיושב פסול דתמיז לעמוד לשרת אצל מיושב פסול לא מני מוכח דהויה הולכה [א] עבודה בלאו דיוקא [משום] דלמלא לאו עבודה היא ויושב פסול היינו כי לא תקנה ולא החזיר הדם לאחריו לעשות הולכה אחרת:

מלמלכשור כה כל הפסולין. ואי אפשר למר כן דהיו (והרי בהולכה נמי על זה אין דעין דלמכתב צמון.) ויש ליישב פי' הקונטרס (דחיק) לאו עבודה דלא מנצי בשום מקום דתקפיה מיהו להצריך כה כהן בלכך אע"י דאי אפשר לבטלה כשרה מר. ופריך והי שחיטת פרה דנפיען כהונה אלמא עבודה אלא ופינה כשרה מר דקריש (והה"ה) הורבשה שיא ברג' בו. או לשון מלחמי הרים. הולכה שלא כרגל. לענין דפסלה כה מחשבה לרבנן ואי אם עשאה זר פסול כן פי' הקונטרס. ולא נהירא דמאי נצי אם פסל כה מחשבה ופשטי ליה מדקלמא הא עמדת דומיא דיושב, לפשטי ליה אם מפשיטות התנשא דפסלה ובצי אלמא הולכה שלא כרגל שמה הולכה וטובא עבודה היא, דאי לא עבודה היא אמאי תיפסלה ויבטל. לרבי דלענין דמפסל כה מחשבה פשיטא ליה דפסולה. דאי שמה הולכה א"כ איפסלה במחשבה ואי לא שמה הולכה אם כן הויה הולכה מני שאינה וזריך לחזור ולעשותה. אלא לענין לחזור ולעשות קא נצי וזיק הולכה שלא כרגל שמה הולכה לענין שלא חקר עבודת הולכה ואי תריך לחזור ולעשותה. וא לא שמה הולכה והי [ב] שמה הולכה וטובא עבודה אלא ופי' אם עמד כהן תריך לחזור ולעשותה. הלכך פשטי ליה מריוקא דעמדת דומיא דיושב כשר אלמא דשמה הולכה דאי לא שמה הולכה היך עומד דומיא דיושב כשר הוי חקר עבודה. ע"כ: דריידי פורתא. אלא"כ דלא מיד אשמעינן דהולכה שלא כרגל שמה הולכה.

אלא אי אמרת דנייר מאי אשמעינן (והה"ה):

כל הזבחים פרק ראשון זבחים

שיכור. היינו שמי יין [ב] **מעשה אינעצא**. עומדין במקומן הזר אלל הכהן המקנל והכהן נותנו לו ואחוזו עד שבה הזורק ונטולו מיזרו ואין הזר מקרבנ [ב] ללד המזבח לא בהולכת רגל ולא בהושטת יד אלא כאינעצא זו שמיחזין כלי עליה: **והא שחיטה כו'**. אלמא טעם [ב] לא

כהא מלי וליכא למיפשט לרבנן דמשום דסבירא להו דהולכה [ה] אי אפשר לבטל א"כ בשחיטה דאי אפשר לבטל תיפסל צור והא שחיטה צור כשרה: ומשני שחיטה לאו עבודה היא. מלמלכשור כה כל הפסולים [ב] אצל מידי דהוי עבודה ואי אפשר לבטלה פסול צור: **ואמר רב ענה**. לפרושי [ה] למילתיה מאי טעם פסולה דתמיז [ה] בשחיטה ונתתם אותה אל אלעזר הכהן ושחט וכמיז כה כפרה חוקה וכל היכא דתמיז חוקה עובדא: **שאני פרה**. וחילוק [ה] טעם זה אינו מטעם פרה. דהא אינה קדושת מנזח אלא קדושת דמים צעלמא כקדשי צדק הציט ועל כרחך טעם הפוסל כה לאו משום מורת עבודה אלא גזירת הכמוז צעלמא היא אצל כקדשי מנזח דשייכי כהן עבודות לא חשיבא להיות עבודה: **הולכת אצרים אפשר לבטלה**. שאם כהן מפשיט פסולה הולכת אצל המנזח: **כיהא דגלי גלי**. הנתת אצרים דגלי כהן כהן צעינן כהן אצל הולכת הדס דלא גלי כהן כהן לרבי שמעון [ב] דאפשר לבטלה לא נצי כהן: **אפילו לר' שמעון**. דאע"י דלמר ר' שמעון לא פסל כה מחשבה משום דאין הימר הקרבנ תלוי זה ולא קרינא כה דברים מביאלים לרבי אכילה א"ל עבודה הוי ליפסל צור: **שמה הולכה**. ופסלה כה מחשבה לרבנן או אם עשאה זר פסולה: **או לא שמה הולכה** ולא [ו] פסלה [ו] מחשבה: **וכן כהן יושב** קמיי דפסול בהולכה [ו] [כהן עומד] דאינו מוליק אלא בהושטת יד דומיא דיושב כשר אלמא שמה הולכה: **דשי"ף מושף**. שנגרר עצמו ללד המזבח. **שי"ף משפך** דקרקע שייף מגרר כמו שי"ף ליה מישחא (שבת דף קי.) שך אחת וצועט שמים (מנחות דף עו.) פריי"ר. ודכוותה דוק מינייה בעומד

דכשרה דנייד פורתא כשפשוף רגלים: **ט"ז**. דתנן כקדר הפסח שחט ישראל כו'. כן היה דרכן לעשות: **נפנו לחזירו**. דקמני התם הכהנים עומדים שורות שורות: **יחזיר לנשר**. שנתנו לו. ואשמעינן [ב] תרמי צה חזא דלא תיפסל צמאי דלאפסקיה פסול [ו] ואשמעינן [ב] דהולכה זו עששה הכשר כהא צרגל שחוישט לפסול שיהי עומד כצד המזבח לא נעשית בהכשר ולא שמה הולכה דקמני יחזירנה למי שנתנה לו ואי הולכה שלא כרגל שמה הולכה אמאי [ג] יחזירנה לאחר יצא כשר ויטלנה מיזרו ללד המזבח וזה לא יושיטנה לו אלא דמעשה [ד] אטעצא צעלמא עביד: **אימא יחזור כשר**. ללד המזבח ויקצנלו יטלנו מיד הפסול דהולכת [ו] כשר קמא כשרה: **לא שמה הולכה**. ואינה כשרה להוליכה וכן אין מחשבה מפסלת כה: **אפסלת**

כהן אמרינן מדאטטרינן למכתב כהן גורי עזים דנצי כהונה (בלאו קרא מטעם) [ב] וא"כ רבי שמעון דנצי כ' כהנים התם (דף כו:.) לשני גורי עזים מנא ליה דהא כהן דכתב גבי הולכת אצרים אטטריך לגופיה משום דאפשר לבטלה וי"ל דרבי שמעון לטעמיה דלמר התם (דף מה.) הגתא אלימא לא תריך למכתב כיה כהן דובי מעלה על דעתך שזר קרב למזבח ורבנן אפשר דעביד במפוחא וא"כ רבי [ב] שמעון ע"כ שני גורי עזים נצו כהונה בלא קרא מטעמא דובי מעלה על דעתך כו' דכמו דלית ליה במפוחא לית ליה אפשר להו צוריקא אצל לרבנן אית להו צוריקה כמו דאית להו במפוחא וכהן דגבי הולכת אצרים לגופיה לא אטטריך דהא לית [ב] טעמא דאפשר לבטלה אלא לגלות על שני גורי עזים דנצי כהונה ובפ' קומץ רבה (מנחות דף כ.) אמר [ב] לא מלכ כהן אלא זר פריך וזי מעלה על דעתך שזר קרב יש לומר דאפילו לרבנן דאית להו במפוחא צוריקה רבה שאין יכולין למלזות בטוב עז ידו זוריק: (כל זה כהנ"ה לדאינעצא להו) **איבעיא** להו הורבשה רבנא ברגא שמה הורבשה **או לא**. פרש"י לפסול כה מחשבה וגם צור דאי שמה הולכה מחשבה שלא לשמו או פיגול פוסלת כה [ב] ואי לא שמה הולכה אינה קרויה עבודה וזריך להחזיר המזרק אחריו ולעשות הולכה כרגל וגם אם עשאה זר או יושב אין צדק כלום ויכול לתקנה ככהן [ב] [בהולכת רגל] דכהן או אם זר מוליק [בהולכת רגל] פסולה [ואינו] יכול לתקנה ככהן להחזירה והלוהיכה כהן וקאמר ת"ש וכן יושב פסול הא עומד דומיא דיושב שאינו זו ממקומו כשר אלמא הויה הולכה ועשה עבודה כתקנה ולכן ממי כי עשאה מיושב פסול דתמיז לעמוד לשרת אצל מיושב פסול לא מני מוכח דהויה הולכה [א] עבודה בלאו דיוקא [משום] דלמלא לאו עבודה היא ויושב פסול היינו כי לא תקנה ולא החזיר הדם לאחריו לעשות הולכה אחרת:

לפירושיו (ש"ש,יח,יב בדין:) [בג] ומשני שאני (ש"ס:) [כד] המוקף בסוגריים נמחק ע"י הש"מ ובה"י. ד"ו יו' לית מינת מטעם בלגל, וי"ג מ"כ והל"ט: [בג] דמל"ל לרבי: [בז] לית להו מל"ל (ש"ס:) [בז] ל"ל דאמר (ש"ס,יח.) כ"א גבי, ומינת אמר נמחק (והה"ה:) [בז] מל"ק מהפך גי' הסוף דמל"ל פוסלת בה או אם זר מוליק אפי' בהושטת יד פסולה ואינו יכול לחקק כהן כהן להחזירה והלוהיכה כהן ואי לא שמה הולכה אינה קרויה עבודה וצריך להחזירה לאחריו ולעשות הולכה ברגל וגם אם עשאה זר אין צדק כלום ויכול לתקנה ככהן בהושטת יד דכחן קאמר ת"ש כו'. וכן הוי"ף מרד הדיבור כהגות שעל גלי ד"ו צ, ק"ך שם העינין נקטעו ההיגיון אם מינות בהושטת יד דכחן, היינו שגורם או פיגול פוסלת בה בהושטת יד דכחן או אם זר כו'. ועי"פ פ"מ וז"ל והגאות ר"ל מר: [בא] הכהן בהושטת יד דכחן, ואי שמה עבודה אם זר מוליק בהושטת יד פסולה ואינו יכול בלי מל"ל (ש"ס:) [ל] (בהולכת רגל) מלל"ל מוקף (ג"י הו"ה): [בא] ד"ו' דהורא דלפניא דהורא עבודה ודכו"ו יו' וי' מחקן מנמיסים מינות דהורא הולכה. כ"א דהורא הולכה שלא ברגל עבודה מל"ל וי"ם כפי"י (צ"ק,יח.) ולפעני מוקן עי"פ כה"ו: [לב] מתיבת דהוי עד לחזור ולעשותה, חקר כה"כ יו' וצמ"כ. גם כה"כ מוסיע קטע זה על הגליון כצד הדיבור:

מסורת הש"ס

א) ירושלמי פסחים פ"ו ה"ז, ג [לקמן סח:] יומא מב. מנחות ו.י. א [ב] יומא מב. פ"ט מנחות ו: [ב] לקמן סח: (ד) יומא מב. וצ"ל, (ס) לעיל. ד לקמן כד: לה. פסחים סה: מנינא יא. יומא ס. מנחות: י עירובין דק. א) [נצי לעיל: ז מנחות נב: מ"ק יז:] א) [מנחות יג:] פסחים סד וע"י ירושלמי יומא פ"ה ה"א, (ס) [פסחים סד, א.] ט) [שם:] א) [לקמן לב:] ס) לקמן לא:, ג) וע"י היטב חוס' כסודות מה: ד"ה וצטלק, (ס) [נצי] מוס' יומא מב: ד"ה שחיטה ככתבו ישוב על זק, ג) בד"ה חטאת. [נצי] מוס' ע"ז כג: ד"ה אלא מעשה, (ס) [שם:] דהולכת:

הגהות הב"ח

(א) גמ' ואמר רב פפא עלה אלעזר חמוקא: (ב) רש"י ד"ה או (א) וכו' פסלה כה מחשבה: (א) וכו' דפסול בהולכה ודא יושב אינו מוליק: (ד) ד"ה יחזור וכו' פסול איךך אשמעינן וכו' דאי הולכה: (ס) ד"ה אמא וכו' דכשר קמא:

לעני רש"י

פריי"ר פריי"ר. לששף, להתחכך.

שינויי נוסחאות

א) כ"א קשיא איתמר (והגרי"ב): [ב] ככה"י נוסף לקמן בפרק שני (נו ב ואילין) וליף מקריא דכל הני פסולין ובחילוקין עבודה חוץ מן השחיטה. אונן כל זמן שלא נקבר מתו: [ג] ככה"י מקריבו אצל המזבח: [ד] טעמא (בהה"ה) [ה] כ"א הדולכה להוריו עבודה דפסל בה בור דהא שחיטה עבודה היא ובשרה בור וחס' (ו) והאשך ליתא) (כ"ה). כ"א דסבירא להו אפשר לבטלה כיו אפשר לבטלה דפסול בור דא"כ בשחיטה וכו' וההמשך כלפעניו (ש"ס,יח) לפי טע' אלו מיושב קושיית הקרא מל"ל לרש"י דרבנן ס"ל דהולכה א"ל לבטלה. כ"א דסבירא להו הולכה אי אפשר לבטלה ותפסל בור א"כ בשחיטה וכו' (צ"ס:) [ו] לפרושי טעמא למילתא מל"ל (ש"ס:) [ז] דכתיב אלעזר בשחיטתה מל"ל (ש"ס:) [ח] חלוק טעם זה מטעם עבודה מל"ל (ש"ס,יח):

ובע"י כבה"י (ד"ה:) [א] שמועך דלמא משור אפשר לבטלה כיו אפשר לבטלה כו' (ש"ס:) [א] ככה"י ולא פסלה בה. וכו"ה כהנ' ה"ט אומ צ (ובד' וילגא הולכה חזת מל"ל שלא מתקוה:) [א] דא יושב אינו מוליק אלא בהושטת יד ולא פסול אלא משום יושב דבעינן לעמוד ולשרת דא עומד ומוליק בהושטת יד דומיא כו' מל"ל (ש"ס:) כ"א דא אינו יושב ואינו מוליק אלא בהושטת יד דומיא כו', מל"ל וכו"ה כפי"י (ש"ס.) והל"ט הויז כלפעניו: [ב] ואשמעינן כה תרתי מל"ל (ש"ס:) [ג] כ"א אמאי צריך שחיזוי לכשר שנתנה לו, יבא הכשר וטלנה (ש"ס,יח) (ובד' וילגא הויז כהגה זו שלא מתקוה:) [ד] ככה"י דה"י מעשה וכו' עבוד: [ה] המשכרים וכו' יהודה מל"ל, ומינת ודלא נמחק (ש"ס,יח) דכ"י לרבי. ולפעניו מוקן עי"פ כה"י. ועי' צ"ק, פ"מ, ח"ג ורש"י, ועי' מוס' יומא (מט א ד"ה זכ) וסם מלמא מנזאר שפי, וגם מה שם להגיה קאת דנכריהם דלמא (מל"ל) [ב] מיהו י"ל דשיבוט מל"ל (ש"ס,יח) [ז] דכריך. (ד"ה:) [ז] וכן נראה (ש"ס:) [ז] דכ"י אפילו לרבי שמעון ומל"ל: [ב] דכ"י לקמן, וכי ה"ק דפירשונו לפנינו. ובש"מ הויז הכה. ועי' טע"ק: [בא] כ"א מכלל דשאר שחיטות לאו שירות היא (ש"ס:) [בב] ל"ל

ע"ה א מיי פ"א מה' ביאת מקדש הולכה א ופי"ט שם הולכה טו פסול לאזין ט: **ע"ב** ב מיי שם פ"ו הל' א ופי"ט הולכה טו: **פ** א מיי פ"ה שם סלה ח ופי"ט הולכה טו:

פ ד מיי פ"ה שם הל' יח ופי"ט הולכה טו ופי"ד מה' עבודה ויה"כ הולכה א: **פ** ב ד מיי פ"א מה' פסח"מ הולכה ב:

פ ג ז מיי פ"א מהלכות פרה הולכה א [נצי] פ"א מה' פסח"מ הל' א: **פ** ד ח מיי פ"א מה' פסח"מ הולכה כ:

פ ה ט י מיי פ"א מה' קרבן פסח הולכה ד:

פ ו כ מיי פרק א מהלכות פסח"מ הולכה כג והולכה ס ופרק י א הולכה ט:

תורה אור השלם

- והקרב והקריב ידיון בקיין והקריב הכהן את האבל והקטיר המזבחה על"ה הוא אשה ריח ניחח ליהודה: וקרא א, יג
- ברב עם הדרת מלך ובאפס לאם מלחת רוןן.

משילי יד, כח

מוסף רש"י

וכן יושב. דנצי עומד למת עשה. אצטבא. המתקנלה הוי מושיבס את הדס צדי הרים ואין הורים מקטירין אותו ללד המנזח אלא למעשיהם הדס על ידס כהכר על גבי אלעצא (ש"ס,יח) **שאני פרה** דקדשי ברוק הבית היא. כלומי אין כה קדושת המנזח אלא קדושת דמים צעלמא שחיטה כהר המטמה, הלכך אין דז עבודות נחלקות כה וכל העבודות שזות כה (ש"ס) דקדשי בדי"ה היא. דהא אמרתי אברות נגביים. דתמיז דהא לית קרינה למנזח (בבדות כה) אמר רב שיטא. לטע"ה לאו עבודה היא והאי דנעשי כהן גבי פרה דלומא גור"ה איה מידי דהוי אמלכות נעביי (מנחות א) מדיד דהורא אמריות נגביים. דתמיז (לענין דתע"ה) והכא אל אשכ' הסכן (ויפא חב) והקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה. גבי אברים כתיב וקריב והביעיש יתכן כמיס הקריב הכהן את הכל והקטיר המזבחה: **אברים לכבש**. דאלי הקטירה כהירא תמיז כקרא והקטיר המזבחה (ויפא יא) ומאי קמ"ל. למאי אשמעינן מתנין קריב. ונחמי דהא ליתכסן היך, אי לא אהא לאשמעינן: ברב עם הדרת מלך. שזי טמן עמוקין עבודה (פסחים סד):

שיטה מקובצת

והא חזיה. פ"ה ידו לרבנן עמדו אפשר שפאי אפשר. מי"מ לא (פסל) [פסלין ד כהולכה שחרי כה עבודה מאי אפשר לבטלה (נמי) כהון שחיטתו ומכשרה מר אלמא עמלא עמלא (דלמא) [און] הא כהא מליא. ולא נהירא דמאי כהא נהיר קרא. ועוד קשה דכמון פריך לר"ש מהולכת אצרים והכא לא פריך לר"ש. לכן נהירא דה"פ און יספור כיה כהולכה משום דאפשר לבטלה הוא, והא אין הדבר מלי מר כהא שחיטה שאי אפשר לבטלה ובשרה מר, אי"כ הייט טעמא דאי קרא דמקנלה ואילין מנזות הויה ופסלינן מר ככל ענין כין אפשר וכן י' אשכר, וקודם קנלה ככל ענין כהר. והולכה מר פסולה. ואפילו לר"ש דלא נפסל בהולכה) מנאל לשמו (דלא דפסלה לר"ש) ואילו אפשר לבטלה דשאי מחשבה דלמא לשמו דרבי במחשבת פיגול דהתם תמיז וסא האכל יאכל דנענין דברים המביאין לרבי אכילה הלכך כיון דאפשר לבטלה אין הימר חזקה מלי דפסולה. דאי שמה הולכה א"כ איפסלה במחשבה ואי לא שמה הולכה אם כן הויה הולכה מני שאינה וזריך לחזור ולעשותה. אלא לענין לחזור ולעשות קא נצי וזיק הולכה שלא כרגל שמה הולכה לענין שלא חקר עבודת הולכה ואי תריך לחזור ולעשותה. וא לא שמה הולכה והי [ב] שמה הולכה וטובא עבודה אלא ופי' אם עמד כהן תריך לחזור ולעשותה. הלכך פשטי ליה מריוקא דעמדת דומיא דיושב כשר אלמא דשמה הולכה דאי לא שמה הולכה היך עומד דומיא דיושב כשר הוי חקר עבודה. ע"כ: דריידי פורתא. אלא"כ דלא מיד אשמעינן דהולכה שלא כרגל שמה הולכה.